

“ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਅਨੰਦ ਰਹੋ” ਅਤੇ “ਸੁਚੇਤ ਰਹੋ”

¹ਮੁਕਦੀ ਗੱਲ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਰਾਵੇ, ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਅਨੰਦ ਰਹੋ। ਓਹੋ ਗੱਲਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੁੜ-ਮੁੜ ਲਿਖਣ ਤੋਂ ਮੈਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਔਕਦਾ ਅਤੇ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਬਚਾਓ ਦਾ ਕਾਰਣ ਹੈ।

²ਕੁੱਤਿਆਂ ਤੋਂ ਸੁਚੇਤ ਰਹੋ। ਕੁਕਰਮੀਆਂ ਤੋਂ ਸੁਚੇਤ ਰਹੋ। ਲਿੰਗ ਕੱਟਣ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਸੁਚੇਤ ਰਹੋ !
³ਕਿਉਂ ਜੋ ਸੁੰਨਤੀ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਹਾਂ ਜਿਹੜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਭਜਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਦੇ ਉੱਤੇ ਅਭਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਆਸਰਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ।

ਆਇਤ 1ਉ. ਇਸ ਭਾਗ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਬੁਲਾਰੇ ਤੋਂ ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਤਜਰਬੇ ਦੀ ਯਾਦ ਦੁਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਲੰਮਾ ਜਿਹਾ ਭਾਸ਼ਣ ਦੇ ਚੁਕਣ ਮਗਰੋਂ ਉਹ ਆਖਦਾ ਹੈ, “ਸੰਖੇਪ ਵਿਚ” ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਉੱਠ ਖਲੋਂਦੇ ਹਨ, ਆਪਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕਰਨ ਲਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉੱਠ ਕੇ ਚੱਲਣ ਲਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਬੁਲਾਰਾ ਬੋਲੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ... ਬੋਲੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ... ਬੋਲੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਇਤ ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਇਸੇ ਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੱਗੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਪੌਲੁਸ ਮੁਕਦੀ ਗੱਲ, ਹੇ ਭਰਾਵੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਹੋਰ ਅਧਿਆਇ ਲਿਖ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਖਤਾਂ ਵਾਂਗ (ਜਿਵੇਂ ਰੋਮੀਆਂ) ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ ਦੇ ਨਾਂਅ ਖਤ ਤਰਤੀਬਬੱਧ ਲੇਖ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਇਕ ਨਿੱਜੀ ਖਤ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਖਤ ਬਿਨਾਂ ਰਸਮੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਇਕ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵੱਲ ਮੁੜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਲੇਖਕ ਧਿਆਨ ਦੁਆਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਨੁਵਾਦ ਹੋਏ “ਮੁਕਦੀ ਗੱਲ” (*loipon*, ਯੂਨਾਨੀ) ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਭਾਵ ਨਵੇਂ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਤਬਦੀਲੀ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ 1: 13 ਵਿਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਉਸ ਰੂਪ ਨੂੰ ਵਰਤਿਆ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਅਨੁਵਾਦ ਹੋਏ ਸ਼ਬਦ “ਹੋਰ ਸਭਨਾਂ” ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਅਤੇ 4:3 ਵਿਚ ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਹੋਰਨਾਂ” ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ 3: 1 ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਅਤੇ ਹੁਣ” (ਗੁਡਸਪੀਡ), “ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ” (LB) ਜਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਹੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਵਿਚ “ਅਖੀਰ ਵਿਚ” (KJV; NKJV; ASV; NASB; RSV; NRSV; NIV; CEV) ਜਾਂ “ਸੰਖੇਪ ਵਿਚ” (CJB; TEV) ਹੈ।

“ਮੁਕਦੀ ਗੱਲ, ਹੇ ਭਰਾਵੇ” ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਜਿਵੇਂ ਵੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਵੱਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇਹ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਅਗਲੀ ਗੱਲ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਅਨੰਦ ਰਹੋ ਬੜੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੋਣੀ ਸੀ।

ਅਨੰਦ ਕਰਨਾ ਖਤ ਵਿਚ ਬਾਰ ਬਾਰ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਅਨੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਆਖਿਆ (ਵੇਖੋ 1: 18; 2: 17, 18, 28)। ਇੱਥੇ ਮੁੜ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ

ਆਖਿਆ ‘‘ਅਨੰਦ ਰਹੋ।’’ ‘‘ਅਨੰਦ ਰਹੋ’’ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ ਵਿਚ ਹੈ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਰਸੂਲ ਨੇ ਇਕ ਗੱਲ ਜੋੜੀ ਕਿ ‘‘ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਅਨੰਦ ਰਹੋ।’’ ਉਸਦੇ ਕਹਿਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਪਹਾੜ ਕਿਉਂ ਨਾ ਟੁੱਟ ਪਵੇ, ਫਿਲਿੱਪੀ ਲੋਕ ‘‘ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ’’ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਅਨੰਦ ਹੋਣ ਦਾ ਕਾਰਣ ਸੀ। ਐਲੇਸ ਮੋਟਾਇਰ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲਸ ਦੇ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਭਾਵ ਸੀ, ‘‘ਉਹਦੇ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਅਨੰਦ ਨੂੰ ਭਾਲੋ।’’² ਹਾਲਾਤ ਭਾਵੇਂ ਕਿਹੋ ਜਿਹੇ ਵੀ ਹੋਣ, ਜੇ ਅਸੀਂ ‘‘ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ’’ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਅਨੰਦ ਦਾ ਕਾਰਣ ਹੈ। ਏਵਨ ਮੇਲੋਨ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ‘‘ਹੋ ਵੀ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਵੀ ਕਿ ਕੋਈ ਤਨਖਾਹ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਜਾਂ ਵਧੀਆ ਮੌਸਮ ਵਿਚ ਅਨੰਦ ਕਰੇ; ਪਰ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸਦਾ ‘ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਅਨੰਦ ਕਰ’ ਸਕਦਾ ਹੈ।... ਮਸੀਹੀ ਆਦਮੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਵੱਡੀ ਸੁਨਿਸ਼ਚਿਤਾ ਹੈ।’’³ ਵਿਲੀਅਮ ਬਾਰਕਲੇ ਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਨੂੰ ‘‘ਮਸੀਹੀ ਅਨੰਦ ਦੇ ਕਦੇ ਖ਼ਤਮ ਨਾ ਹੋਣ’’ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਆਖਿਆ ਹੈ।⁴ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਗ੍ਹਾ ਪੌਲਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਸਾਨੂੰ ‘‘ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਓਸ ਪ੍ਰੇਮ ਤੋਂ ਜਿਹੜਾ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਹੈ’’ ਅੱਡ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ (ਰੋਮੀਆਂ 8: 38, 39)।

ਸੰਦਰਭ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਪੌਲਸ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ‘‘ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਅਨੰਦ ਰਹੋ।’’ ਕੁਝ ਲੋਕ ਉਸ ਵਿਚ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਨੰਦ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਪੌਲਸ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਉਸ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ ਓਸੇ ਵਿਚ, ਅਨੰਦ ਕਰਨ।

ਆਇਤ 1ਅ. ਅਨੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਹਦਾਇਤ ਦੇਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਪੌਲਸ ਨੇ ਇਹ ਪਰੋਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ ਓਹੋ ਗੱਲਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੁੜ-ਮੁੜ ਲਿਖਣ ਤੋਂ ਮੈਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਅੱਕਦਾ ਅਤੇ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਬਚਾਓ ਦਾ ਕਾਰਣ ਹੈ ਜੋੜ ਦਿੱਤੇ। ਕੁਝ ਸੁਝਾਅ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਨ ਕਿ ‘‘ਓਹੋ ਗੱਲਾਂ’’ ਤੋਂ ਉਹਦੇ ਕਹਿਣ ਦਾ ਕੀ ਭਾਵ ਸੀ:

- ਪੌਲਸ ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ ਦੇ ਨਾਂਅ ਪਿਛਲੇ ਕਿਸੇ ਖ਼ਤ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਹੀ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਤੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ (ਇਲਹਾਮ) ਪਾਏ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਹਰ ਖ਼ਤ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਯੂਜੀਨ ਪੀਟਰਸਨ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ‘‘ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਖ਼ਤਾਂ ਵਿਚ ਲਿਖੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣ ਵਿਚ ਕੋਈ ਦਿੱਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ... ਸੋ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਇਹ ਹਨ’’ (MSG)।
- ਪੌਲਸ ਪਹਿਲਾਂ ਕਹੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ‘‘ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਅਨੰਦ ਰਹੋ’’ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਾੜਨਾ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ‘ਚ ਕੋਈ ਦਿੱਕਤ ਨਹੀਂ ਸੀ (ਵੇਖੋ 4: 4)। ਫਿਲਿਪਸ ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ ਵਿਚ ਹੈ ‘‘ਅਜਿਹੀ ਨਸੀਹਤ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣ ਵਿਚ ਕੋਈ ਦਿੱਕਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।’’ ਜੇ ਫਿਲਿੱਪੀ ਦੇ ਲੋਕ ਅਨੰਦ ਲਈ ਪ੍ਰਭੂ ਵੱਲ ਵੇਖਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਣ ਵਿਰੁੱਧ ਰੱਖਿਆ ਮਿਲਣੀ ਸੀ। ਜਿਸ ਦੀ ਪੌਲਸ ਚਰਚਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
- ਅਗਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਪੌਲਸ ‘‘ਕੁੱਤਿਆਂ ਤੋਂ ਸੁਚੇਤ ...’’ ਰਹਿਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ‘‘ਓਹੋ ਗੱਲਾਂ’’ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਪਹਿਲੀਆਂ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਹੋਣ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੰਸ਼ਾ ਜਾਂ ਕੰਮ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸਨ (ਵੇਖੋ 1: 15ਓ, 17, 28)।

ਪੌਲਸ ਜੋ ਵੀ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੰਨਾ ਪਤਾ ਚੱਲ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਕਿ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਚਿਆਈਆਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣਾ ਮਾੜਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਦੁਹਰਾਅ ਦੀ ਅਤੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਕੁਝ ਦੁਹਰਾਅ ਲਾਜ਼ਮੀ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਰ ਮਾਂ ਪਿਓ ਅਤੇ ਉਸਤਾਦ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੁਹਰਾਉਣਾ ਸਿਖਾਉਣ ਦਾ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਛੁੱਟ, ਰੂਹਾਨੀ ਸਚਿਆਈਆਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੌਲਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ‘ਸੁਰੱਖਿਆ’ ਲਈ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ:

ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਦਾ ਏਹ ਗੱਲਾਂ ਚੇਤੇ ਕਰਾਉਣ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਾਂਗਾ ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਹੋ ਅਤੇ ਓਸ ਸਚਿਆਈ ਉੱਤੇ ਜਿਹੜੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ ਇਸਥਿਰ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹੋ। ਪਰ ਮੈਂ ਇਹ ਜੋਗ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਮੈਂ ਇਸ ਤੰਬੂ ਵਿਚ ਹਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰਾ ਕਰਾ ਕੇ ਪਰੇਰਦਾ ਰਹਾਂ (2 ਪਤਰਸ 1: 12, 13)।

ਕੁਝ ਲੋਕ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ‘ਸਾਨੂੰ ਉਹੀ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਸਚਿਆਈਆਂ ਬਾਰ ਬਾਰ ਨਾ ਦੱਸੋ! ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ!’ ਪੌਲਸ ਨੇ ਅਨੁਮਾਨ ਲਾ ਲਿਆ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ:

ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਸਮਾ ਆਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਖਰੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨੂੰ ਨਾ ਸਹਿਣਗੇ ਪਰ ਕੰਨਾਂ ਦੀ ਜਲੂਨ ਦੇ ਕਾਰਣ ਆਪਣਿਆਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਢੇਰ ਸਾਰੇ ਗੁਰੂ ਧਾਰਨਗੇ। ਅਤੇ ਸਚਿਆਈ ਤੋਂ ਕੰਨਾਂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਕੇ ਖਿਆਲੀ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੀ ਵੱਲ ਫਿਰਨਗੇ (2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 4: 3, 4)।

ਮੇਲੋਨ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ‘ਪੌਲਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਉਲਟ, ਅੱਜ ਦੇ ਸਰੋਤਿਆਂ ਨੂੰ ਨਵਾਂਪਣ ਨਾ ਮਿਲਣਾ ਅਤੇ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਦੁਹਰਾਅ ਤਕਲੀਫ਼ਦੇਹ ਅਤੇ ਅਕਾਉਣ ਵਾਲਾ ਲਗਦਾ ਹੈ।’ ਉਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਆਖਿਆ, ‘ਇੰਜੀਲ ਸੁਣਾਏ ਜਾਣ ਲਈ ਨਵੇਂਪਣ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।... ਅਹਿਮ ਸਵਾਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ‘ਕੀ ਇਹ ਨਵਾਂ ਹੈ?’ ਬਲਕਿ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ‘ਕੀ ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ?’ ’⁵

ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਦੇ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ‘ਉਸ ਕਦੀਮ ਪੁਰਾਣੀ ਕਹਾਣੀ’ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਲਈ ਵਚਨ ਨੂੰ ਨਵੀਆਂ ਮਿਸਾਲਾਂ ਦੇ ਕੇ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਸਰੋਤਿਆਂ ਨੂੰ ਚਾਰਟਾਂ ਵਰਗੀ ਸਹਾਇਤਾ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਅਸੀਂ ‘ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ’ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਦੇ ਦਬਾਅ ਵਿਚ ਨਾ ਆਈਏ (ਵੇਖੋ ਗਲਾਤੀਆਂ 1:6)। ਅਸੀਂ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਚਿਆਈ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣ ਤੋਂ ਕਦੇ ਨਾ ਅੱਕੀਏ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਉਹ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਵੀ ਰਹਿਣਗੇ। ਪੌਲਸ ਨੇ ਜਵਾਨ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ‘ਤੂੰ ਵਚਨ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ। ਵੇਲੇ ਕੁਵੇਲੇ ਉਸ ਵਿਚ ਲੱਗਿਆ ਰਹੁ। ਪੂਰੀ ਧੀਰਜ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਨਾਲ ਝਿੜਕ ਦਿਹ, ਤਾੜਨਾ ਅਤੇ ਤਗੀਦ ਕਰ’ (2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 4:2)। ਮਾਰਸਲ ਕੀਬਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ‘ਵੇਲੇ ਕੁਵੇਲੇ’ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ‘ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋਣ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਨਾ ਵੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋਣ।’

ਆਇਤ 2. ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੌਲਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਕੁੱਤਿਆਂ ਤੋਂ ਸੁਚੇਤ ਰਹੋ। ਕੁਕਰਮੀਆਂ ਤੋਂ ਸੁਚੇਤ ਰਹੋ। ਲਿੰਗ ਕੱਟਣ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਸੁਚੇਤ ਰਹੋ! ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲਗ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਖ਼ਤ ਦੀ ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਸਭ ਤੋਂ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਗੱਲ ਹੈ। ‘ਮੁਕਦੀ ਗੱਲ’ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਿਚ ਇਕਦਮ ਬਦਲਾਅ ਨਾਲ ਕਈਆਂ ਨੇ ਇਹ ਨਿਚੋੜ ਕੱਢ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ ਦੇ ਖ਼ਤ ਵਿਚ ਕਈ ਛੋਟੇ ਛੋਟੇ ਖ਼ਤ ਹਨ ਪਰ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਦਾ ਹਮਾਇਤੀ ਕੋਈ ਬਾਹਰੀ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਸ ਆਇਤ ਨਾਲ ਸੁਰ ਵਿਚ ਬਦਲਾਅ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਪੌਲਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੇ ਫ਼ੋਕਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਲਗਾ ਲਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਸੀ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜਿਆਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਵੀ ਓਨਾਂ ਹੀ ਕਰੋਗੇ। ਇਕ ਮਾਂ ਛੋਟੀ, ਦਿਆਲੂ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਲਗ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਜੇ ਕੋਈ ਮਾਂ ਨੂੰ ਜੇ ਲੱਗੇ ਕਿ ਕੋਈ ਉਹਦੇ ਬੱਚੇ ਲਈ ਖ਼ਤਰਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਉਹਦੇ ਉੱਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਕਹਿਰ ਵਰ੍ਹਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਮੇਲੋਨ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ: “ਖ਼ਤ ਕੇਮਲ ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਇੱਥੇ ਵੀ ਪ੍ਰੇਮ ਪੱਤਰ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅਜੀਜ਼ਾਂ ਉੱਤੇ ਹੀ ਵਰ੍ਹੋਗੇ। ਹਾਲਾਤ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਸਖ਼ਤ ਢੰਗ ਵਰਤਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ।”⁶

ਪੌਲਸ ਦੇ ਅਜੀਜ਼ ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਖ਼ਤਰਾ ਕੌਣ ਸੀ? ਕੁਝ ਕੁ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਬੇਦੀਨ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਯਹੂਦੀ (ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 23: 15), ਪਰ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਯਹੂਦੀ ਮੱਤ ਧਾਰਣ ਵਾਲੇ ਸਿਖਾਵੇ। ਜਦੋਂ ਪੌਲਸ 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਵਿਚ ਯਹੂਦੀ ਮਤ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਇਹੀ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਵਰਤੀ ਜਿਹੜੀ ਉਹਨੇ ਇੱਥੇ ਵਰਤੀ (ਵੇਖੋ 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11: 13)। ਯਹੂਦੀ ਮੱਤ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਗੁਰੂ ਉਹ ਯਹੂਦੀ ਸਨ ਜਿਹੜੇ ਮਸੀਹੀ ਬਣ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਪਰ ਅਜੇ ਵੀ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਤੇ ਜੰਮੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਸਨ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਯਹੂਦੀ ਮਤ ਨੂੰ ਮੰਨਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਕਰਤੱਬ 15 ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਕਿ:

ਕਈ [ਯਹੂਦੀ] ਆਦਮੀ ਯਹੂਦੀਆ ਤੋਂ ਆਣ ਕੇ ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਜੇ ਮੂਸਾ ਦੀ ਰੀਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਹਾਡੀ ਸੁੰਨਤ ਨਾ ਕਰਾਈ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ (ਆਇਤ 1)।

ਤਦ ਕਈਆਂ ਨੇ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਦੇ ਪੰਥ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਿਹਚਾ ਕੀਤੀ ਉੱਠ ਕੇ ਕਿਹਾ ਭਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੁੰਨਤ ਕਰਨੀ ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (ਆਇਤ 5)।

ਰਸੂਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਆਗੂ ਇਸ ਮਸਲੇ ਤੇ ਚਰਚਾ ਲਈ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸਨ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 15: 6—29)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਮਾਮਲਾ ਸੁਲਝ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਖ਼ੁਦਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ (ਇਲਹਾਮ) ਪਾਏ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਕ ਅਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਸੀ “ਗੈਰਕੌਮਾਂ ਨੂੰ ਸੁੰਨਤ ਕਰਾਉਣ ਜਾਂ ਬਾਕੀ ਰੀਤਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਮੁਤਾਬਕ ਰਸਮਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ” (ਵੇਖੋ ਆਇਤਾਂ 24, 28, 29)। ਪਰ ਮਨ ਵਿਚ ਵੱਸ ਚੁਕੀ ਮਾਨਸਿਕ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਕੱਢਣਾ ਔਖਾ ਸੀ। ਗਲਾਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਂਅ ਪੌਲਸ ਦਾ ਖ਼ਤ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ (ਵੇਖੋ ਗਲਾਤੀਆਂ 5: 2, 3, 6; 6: 12, 13, 15) ਅਤੇ ਰੋਮੀਆਂ ਦੇ ਨਾਂਅ ਉਹਦਾ ਖ਼ਤ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ (ਵੇਖੋ ਰੋਮੀਆਂ 2: 28, 29) ਇਸੇ ਗਲਤੀ ਬਾਰੇ ਹੈ।

ਪੌਲਸ ਕੋਲ ਇਹ ਮੰਨਣ ਦਾ ਕਾਰਣ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੁਧਰਮ ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਲਈ ਖ਼ਤਰਾ ਸੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨੇ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਫਿਲਿੱਪੀ ਤੋਂ ਮਿਲੀ ਤਾਜ਼ਾ ਖ਼ਬਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੋਵੇ, ਖ਼ਬਰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਪਾਫ਼ਰੋਦੀਤੁਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਚੱਲਿਆ ਕਿ ਫਿਲਿੱਪੀ ਦੇ ਲੋਕ ਉਹਦੇ ਵਾਸਤੇ ਕਿੰਨੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸਨ। ਪੌਲਸ ਨੂੰ ਇੰਨਾਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਲੋਕ ਜਿਹੜੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਕ ਦਿਨ ਸਾਹਮਣੇ ਜ਼ਰੂਰ ਆਉਣਗੇ। ਹਰ ਹਾਲ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਚੁਕੰਨੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਜ਼ਬਾਨੀ

ਹਥਿਆਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲਗਭਗ ਹਰ ਹਥਿਆਰ ਵਰਤਿਆ।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, “ਕੁੱਤਿਆਂ ਤੋਂ ਸੁਚੇਤ ਰਹੋ।” ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚੋਂ ਲਾਡਲੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕੱਢ ਦਿਓ। ਸਗੋਂ “ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁੱਤਿਆਂ ਤੇ” ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ “ਜਿਹੜੇ ਪੂਰਬੀ ਨਗਰਾਂ ਵਿਚ ਬਿਨਾਂ ਘਰ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਮਾਲਕ ਦੇ ਗਲੀ ਦਾ ਗੰਦ ਮੰਦ ਖਾ ਕੇ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ, ਆਪਸ ਵਿਚ ਝਗੜ ਕੇ ਅਤੇ ਉੱਧਰੋਂ ਦੀ ਲੰਘਣ ਵਾਲਿਆਂ ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।”⁷ “ਕੁੱਤਿਆਂ” ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਚਨ ਵਿਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਪਮਾਨ ਲਈ ਹੀ ਹੋਈ ਹੈ।⁸ ਇੱਥੇ ਵਿਡੰਬਣਾ ਦੀ ਝਲਕ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਰੱਬੀਆਂ ਵਿਚ ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, “ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਕੌਮਾਂ [ਭਾਵ ਗੈਰਕੌਮਾਂ] ਕੁੱਤੇ ਹਨ।”⁹ ਹੁਣ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਚੁਫੇਰੇ ਘੁੰਮ ਕੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਯਹੂਦੀ ਕੁੱਤਿਆਂ (ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀ, ਪਰ ਅਜੇ ਵੀ ਯਹੂਦੀ) ਵਰਗੇ ਸਨ।

ਫਿਰ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ “ਕੁਕਰਮੀਆਂ ਤੋਂ ਸੁਚੇਤ” ਰਹਿਣ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਝੂਠੇ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬੇਸ਼ੱਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭਲੇ ਕਰਤੱਬ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮੰਨਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਰਸੂਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਬੁਰੇ ਕਰਤੱਬ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਗੈਰਕੌਮਾਂ ਤੇ ਮੜ੍ਹਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਨਹੀਂ ਮੜ੍ਹਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਵਚਨ ਵਿਚ ਮਿਲਾਵਟ ਦੇ ਦੋਸੀ ਸਨ (ਵੇਖੋ ਪਰਕਾਸ਼ 22: 18)।

ਫਿਰ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ ਨੂੰ “ਲਿੰਗ ਕੱਟਣ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਸੁਚੇਤ” ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੂਲ ਲਿਖਤ ਵਿਚ “ਲਿੰਗ ਕੱਟਣ” (*katatomē*, ਕੈਟਾਟੋਮੇ) ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਖੋਡ ਹੈ। “ਕੱਟਣ/ਸੁੰਨਤ” ਲਈ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ (ਜਿਵੇਂ 3: 3 ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ) “ਕੱਟਣ” (*tomē*, ਟੋਮੇ) ਲਈ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ “ਗਿਰਦ” (*peri*, ਪੇਰੀ) ਦੇ ਅਰਥ ਵਾਲੇ ਪੂਰਵਸਰਗ ਨੂੰ ਮਿਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮਿਸ਼ਰਤ ਸ਼ਬਦ *peritomē* (ਪੇਰੀਟੋਮੇ) ਹੈ। ਆਇਤ 2 ਵਿਚ ਪੌਲੁਸ ਵੱਲੋਂ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਪੂਰਵਸਰਗ *peri* (ਪੇਰੀ) ਨੂੰ ਹਟਾ ਕੇ ਇਸ ਦੀ ਥਾਂ *kata* (ਕੇਟਾ) ਪੂਰਵਸਰਗ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ “ਹੇਠਾਂ” ਹੈ। ਇਸ ਬਦਲਾਅ ਨਾਲ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੁੰਨਤ ਦੀ ਰਸਮ ਨਾਲ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕਾਫ਼ਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਗ ਕੱਟਣਾ ਹੋ ਗਿਆ। NASB ਦੇ ਕੁਝ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਵਿਚ ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ 3:2 ਵਿਚ “ਮੂਲ [ਨਾਲੇ] ਕੱਟਣ” ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ “ਨਕਲੀ ਸੁੰਨਤ” ਹੈ। ਕਈ ਅਨੁਵਾਦਾਂ NKJV; NIV; NRSV; CJB ਵਿਚ “ਕੱਟਣਾ” ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਰੂਪ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਯੂਨਾਨੀ ਅਨੁਵਾਦ ਸਪਤਤੀ (LXX) ਵਿਚ ਬਾਅਲ ਦੇ ਨਬੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਜਖਮੀ ਕਰਨ ਦੇ ਢੰਗ ਦੇ ਵਰਣਨ ਲਈ *katatomē* (ਕੈਟਾਟੋਮੇ) ਦਾ ਇਕ ਰੂਪ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ (1 ਰਾਜਿਆਂ 18: 28)।

ਆਇਤ 3. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, ਕਿਉਂ ਜੋ ਸੁੰਨਤੀ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਹਾਂ। ਯੂਨਾਨੀ ਮੂਲ ਲਿਖਤ ਵਿਚ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚਲਾ-ਅਨੁਵਾਦਕ) “ਅਸਲੀ” ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਏਨਾ ਹੀ ਕਿਹਾ, “ਸੁੰਨਤੀ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਹਾਂ।” “ਸੁੰਨਤੀ” ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਯਹੂਦੀਆਂ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਗਲਾਤੀਆਂ 2: 8, 9)। ਇਕ ਅਰਥ ਵਿਚ ਉਹ ਆਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, “ਅੱਜ, ਅਸੀਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਅਸਲ ਯਹੂਦੀ, ਭਾਵ ਖ਼ੁਦਾ ਦੀ ਅਸਲ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ।” ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਰੋਮੀਆਂ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ:

ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਯਹੂਦੀ ਨਹੀਂ ਜਿਹੜਾ ਵਿਖਾਵੇ ਮਾਤਰ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਉਹ ਸੁੰਨਤ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਮਾਸ ਦੀ ਵਿਖਾਵੇ ਮਾਤਰ ਹੈ। ਸਗੋਂ ਯਹੂਦੀ ਉਹੋ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਅੰਦਰੋਂ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਸੁੰਨਤ ਉਹੋ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਮਨ ਦੀ ਹੋਵੇ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮਾ ਵਿਚ ਨਾ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ, ਜਿਹ ਦੀ ਸੋਭਾ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵੱਲੋਂ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵੱਲੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ (ਰੋਮੀਆਂ 2: 28, 29)।

ਸੁੰਨਤ ਅਬਰਾਹਾਮ ਅਤੇ ਉਹਦੀ ਅੰਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਨੇਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸੀ (ਉਤਪਤ 17:9–14; ਵੇਖੋ ਕੁਝ 6:7)। ਇਹ ਕਹਿਣ ਦਾ ਕਿ ‘‘ਸੁੰਨਤ ਵਾਲੇ ਤਾ ਅਸੀਂ ਹਾਂ’’ ਅਰਥ ਸੀ ਕਿ ‘‘ਹੁਣ, ਅਸੀਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਖੁਦਾ ਦੇ ਨੇਮ ਦੇ ਲੋਕ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ‘ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ [ਨਵਾਂ] ਇਸਰਾਏਲ’ ਹਾਂ [ਵੇਖੋ ਗਲਾਤੀਆਂ 6:16]। ਸਾਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਇਸਰਾਏਲ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਾਅਦੇ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿਚ ਮਿਲੇ ਹਨ’’ (ਵੇਖੋ ਰੋਮੀਆਂ 9:24–26; 1 ਪਤਰਸ 2:9, 10)। (ਅੱਜ ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਹ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸਰੀਰਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਖੁਦਾ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਵਿਚ ਅਜੇ ਵੀ ਖਾਸ ਭੂਮਿਕਾ ਹੈ, ਪਰ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸਿੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ।)

ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਮਗਰੋਂ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ‘‘ਅਸਲ ਸੁੰਨਤੀ’’ ਹਨ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜਿਹੜੇ ‘‘ਅਸਲ ਸੁੰਨਤੀ’’ ਹਨ ਭਾਵ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ‘‘ਸੁੰਨਤ ... ਮਨ ਵਿਚ’’ ਹੋਈ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਰੋਮੀਆਂ 2:29), ਤਿੰਨ ਖੂਬੀਆਂ ਦੱਸੀਆਂ। 1. ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਭਜਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੂਲ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਕੁਝ ਦਿੱਕਤਾਂ ਹਨ। ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ‘‘[ਜਿਹੜੇ] ਪਰਮੇਸੁਰ [ਦੇ] ਆਤਮਾ [ਨਾਲ] ਬੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।’’ ਇਸ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਈ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵੱਖ ਵੱਖ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ।

- KJV: ‘‘ਆਤਮਾ (spirit) ਵਿਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।’’
- RSV: ‘‘ਆਤਮਾ (spirit) ਵਿਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।’’
- NKJV: ‘‘ਆਤਮਾ (Spirit) ਵਿਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।’’
- NASB: ‘‘ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ (Spirit) ਵਿਚ ਬੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।’’
- NIV: ‘‘ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ (Spirit) ਨਾਲ ਬੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।’’
- CEV: ‘‘ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ (Spirit) ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਨਾਲ ਬੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।’’

ਜੇ ਆਤਮਾ ਲਈ spirit (ਸਪਿਰਿਟ) ਦਾ s ਛੋਟਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪੌਲੁਸ ਸਾਡੀ ਬੰਦਗੀ ਵਿਚ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੋਇਆ ਯੂਹੰਨਾ 4:24 ਵਿਚ ਜਿਸੁ ਵੱਲੋਂ ਕਹੀ ਗਈ ਗੱਲ ਹੀ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ‘‘ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਤਮਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਭਈ ਓਹ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸਚਿਆਈ ਨਾਲ ਭਗਤੀ ਕਰਨ।’’ ਸਹੀ ਰਵੱਈਏ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਸਹੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਤੇ ਇਹ ਬੰਦਗੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ (ਵੇਖੋ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11:27, 28)।

ਜੇ ਆਤਮਾ ਲਈ Spirit (ਸਪਿਰਿਟ) ਦਾ S ਵੱਡਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪੌਲੁਸ ਬੰਦਗੀ ਵਿਚ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬੰਦਗੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ (ਇਲਹਾਮ) ਪਾਏ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਤਮਾ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਮੁਤਾਬਕ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 2:42; 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3:16, 17)। ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੁਆ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਰੋਮੀਆਂ 8:26, 27), ਜੋਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸਨਮੁੱਖ ਸਾਡੀ ਬੰਦਗੀ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿਚ ਆਤਮਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਅਨੰਦ (ਰੋਮੀਆਂ 14:17) ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਬੰਦਗੀ ਵਾਲਾ ਮਨ ਦੇਣ ਵਿਚ ਯੋਗਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

‘‘ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਭਜਨ ਜਾਂ ਬੰਦਗੀ’’ ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਧਾਰਮਿਕ ਜਮਾਤਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਰਿਸ਼ਮਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਈਆਂ ਦੀ ਇੰਤਹਾ ਓਸ ਪਛਾਣ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਬੰਦਗੀ ਦੀ ਹੋਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ (ਵੇਖੋ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 14:40)।

ਛੋਟਾ ‘‘s’’ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਵੱਡਾ ‘‘S,’’ ਜੋਰ ‘‘ਮਸੀਹੀ ਬੰਦਗੀ ਦੇ ਸੰਜੀਦਗੀ ਨਾਲ ਰੂਹਾਨੀ’’ ਹੋਣ ਤੇ ਹੈ।¹⁰ ਪੌਲੁਸ ਨਕਲੀ ਸੁੰਨਤ ਦੀ ਸਰੀਰ ਤੇ ਨਿਰਭਰਤਾ (ਸਰੀਰਕ ਰਸਮ) ਅਤੇ ਅਸਲੀ ਸੁੰਨਤ ਦੀ ਆਤਮਾ ਤੇ ਨਿਰਭਰਤਾ (ਰੂਹਾਨੀ ਬੰਦਗੀ) ਵਿਚ ਫ਼ਰਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

2. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਅਸਲੀ ਸੁੰਨਤੀ ਉਹ ਹਨ, ਜਿਹੜੇ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਦੇ ਉੱਤੇ ਅਭਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਝੂਠੇ ਗੁਰੂ ਆਪਣੇ ਰੀਤੀ ਰਿਵਾਜਾਂ ਤੇ ਘੁਮੰਡ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਸਾਡਾ ਘੁਮੰਡ ਉਸ ਵਿਚ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਸਾਡੀ ਖ਼ਾਤਿਰ ਮਰਿਆ। ਮੋਟਾਇਰ ਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ, ‘‘ਅਭਮਾਨ’’ ਲਈ ‘‘ਹੋਰ ਕਠੋਰ ਅਨੁਵਾਦ’’ ‘‘ਮਾਣ’’ ਹੋਵੇਗਾ।¹¹ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਗਲਾਤੀਆਂ 6:14ਓ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਹੀ ਇਕ ਰੂਪ ਵਰਤਿਆ: ‘‘ਪਰ ਮੈਥੋਂ ਇਹ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਅਭਮਾਨ ਕਰਾਂ।’’

ਅਸੀਂ ਉਸ ਤੇ ਅਭਮਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਜੋ ਅਸਾਂ ਕੀਤਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਰੋਮੀਆਂ 4:2), ਬਲਕਿ ਉਸ ਤੇ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੀਤਾ ਹੈ।

3. ਪੌਲੁਸ ਆਖਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸਰੀਰ ਦਾ ਆਸਰਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ। ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੁੰਨਤ ਦੇ ਸਰੀਰਕ ਸਮਾਰੋਹ ਵਿਚ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਬਹੁਤ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ ਅੰਦਰੂਨੀ (ਆਤਮਿਕ) ਦੇ ਉਲਟ ਬਾਹਰੀ ਰੂਪ (ਸਰੀਰਕ) ਲਈ ਹੈ:

- TEV—‘‘ਅਸੀਂ ਬਾਹਰੀ ਸਮਾਰੋਹਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਰਖਦੇ।’’
- CJB—‘‘ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖੀ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਿਚ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਰਖਦੇ।’’
- CEV—‘‘ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਕੀਤੇ ਤੇ ਫੜ ਨਹੀਂ ਮਾਰਦੇ।’’

ਮੋਟਾਇਰ ਨੇ ‘‘ਅਸਲੀ ਸੁੰਨਤ’’ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਖ਼ਾਸੀਅਤਾਂ ‘‘ਅਸਲੀ ਧਰਮ ਦੇ ਉੱਪਰ, ਬਾਹਰ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਦੇ ਪਹਿਲੂਆਂ’’ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦੱਸਿਆ:¹²

- ਉੱਪਰ ਕਿਉਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ‘‘ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਵਿਚ ਬੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।’’
- ਬਾਹਰ ਕਿਉਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ‘‘ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਵਿਚ ਘੁਮੰਡ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।’’
- ਅੰਦਰ ਕਿਉਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ‘‘ਸਰੀਰ ਦਾ ਆਸਰਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ।’’

ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ

‘‘ਮੁਕਦੀ ਗੱਲ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਰਾਵੋ’’ (3:1-3)

3:1-3 ਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਜਾਂ ਸਿਖਾਉਣ ਦਾ ਇਕ ਤਰੀਕਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ:

1. ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਯਾਦਦਹਾਨੀ (3:1ਓ)
2. ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਦੁਹਰਾਅ (3:1ਅ)
3. ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਤਿਆਗ (3:2)
4. ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਮੁਕਾਸ਼ਫਾ (3:3)

‘‘ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਅਨੰਦ ਰਹੋ’’ (3:1-10)

3:1-10: ਤੇ ‘‘ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਅਨੰਦ ਰਹੋ’’ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਵਿਸਤਾਰ ਦੇਣ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੁੱਖ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ: ‘‘ਸ਼ਰਾ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਿਚ ਆਨੰਦ ਨਾ ਕਰੋ’’ (3:2, 3); ‘‘ਆਪਣੀ

ਰੂਹਾਨੀ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿਚ ਅਨੰਦ ਨਾ ਕਰੋ' (3:4, 5ਓ); 'ਆਪਣੀਆਂ ਰੂਹਾਨੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਤੇ ਅਨੰਦ ਨਾ ਕਰੋ' (3:5ਅ, 6); 'ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਜ਼ਰੂਰ ਅਨੰਦ ਕਰੋ' (3:7-10)।

ਤਿਆਗ (3:2)

ਬਦਲਵੀਂ ਡਾਕਟਰੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਸੁੰਨਤ ਮਾੜੀ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਪਰ ਜਦ ਲੋਕ ਧਾਰਮਿਕ ਰਸਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਥੋਪਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ 'ਲਿੰਗ ਕੱਟਣ' ਦਾ ਨਾਂਅ ਦਿੱਤਾ। ਸੁੰਨਤ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਰੂਹਾਨੀ ਅਹਿਮੀਅਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਗਲਾਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, 'ਕਿਉਂ ਜੋ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਵਿਚ ਨਾ ਤਾਂ ਸੁੰਨਤ, ਨਾ ਹੀ ਅਸੁੰਨਤ ਤੋਂ ਕੁਝ ਬਣਦਾ ਹੈ ਸਗੋਂ ਨਿਹਚਾ ਤੋਂ ਜਿਹੜੀ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਗੁਣਕਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ' (ਗਲਾਤੀਆਂ 5:6; ਵੇਖੋ 6:15)। ਉਸ ਨੇ ਫੇਰ ਆਖਿਆ, 'ਸੁੰਨਤ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਅਸੁੰਨਤ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਰੰਤੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਨੀ ਸੱਭੋ ਕੁਝ ਹੈ' (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 7:19)।

'ਸੁਚੇਤ ਰਹੋ!' (3:2)

ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਚਿਤਾਵਨੀ ਵਾਲੇ ਇਹ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵੇਖੇ ਹੋਣਗੇ: 'ਚਿਤਾਵਨੀ! ਅੱਗੇ ਰਸਤਾ ਬੰਦ ਹੈ!'; 'ਚਿਤਾਵਨੀ! ਪੁਲ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ!' ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰਿਸਕ ਤੇ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਅਸਲ ਵਿਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਚਿਤਾਵਨੀ ਝੂਠੇ ਗੁਰੂ ਲੁਭਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬੁਲਾਰੇ, ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਚੰਗੇ ਜਾਣਕਾਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ 'ਕੁੱਤੇ,' 'ਕੁਕਰਮੀ' ਅਤੇ 'ਲਿੰਗ ਕੱਟਣ ਵਾਲੇ' ਹਨ! 'ਸੁਚੇਤ ਰਹੋ!'

ਸਾਡਾ ਭਰੋਸਾ ਕਿਸ ਵਿਚ ਹੈ? (3:3)

ਮਨੁੱਖ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਅਸੀਂ ਜੋ ਕੁਝ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਉਸ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਦੇ ਪਰਤਾਵੇ ਵਿਚ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ: ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਬੁਲਾਰਿਆਂ ਵਿਚ, ਬੰਦਗੀਆਂ ਵਿਚ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਵਿਚ, ਜਾਂ ਜੋ ਵੀ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਉਸ ਵਿਚ ਇਹ ਸਭ ਫਜ਼ੂਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂ ਜੋ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅੱਜ ਹਨ ਅਤੇ ਕੱਲ ਨਾ ਹੋਣ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਸਾਡਾ ਭਰੋਸਾ ਉਸ ਵਿਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਲਾ ਤਬਦੀਲ ਅਤੇ ਅਡੋਲ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਹੀ (3:4-11)।

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਨਿੱਜੀ ਖ਼ਤ ਲਿਖਦਿਆਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ 'ਮੁਕਦੀ ਗੱਲ' ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਬੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਦੇ ਨਾਂਅ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਖ਼ਤ ਦਾ ਸੱਠ ਫੀਸਦੀ ਹਿੱਸਾ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਣ ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, 'ਮੁਕਦੀ ਗੱਲ ਹੋ ਭਰਾਵੇ' (1 ਬੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 4:1)। ²ਐਲੇਸ ਮੋਟਾਇਰ, *ਸੈਸੇਜ ਆਫ ਫਿਲਿੱਪੀਆਂਜ਼: ਜੀਜਸ ਅਵਰ ਜੌਇ*, ਦ ਬਾਈਬਲ ਸਪੀਕਸ ਟੁਡੇ (ਡਾਊਨਰਜ਼ ਗ੍ਰੇਵ, ਇਲਿਨੋਇ: ਇੰਟਰਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈੱਸ, 1984), 147. ³ਏਵਨ ਮੇਲੋਨ, *ਪ੍ਰੈੱਸ ਟੂ ਦ ਪ੍ਰਾਈਜ਼: ਸਟੱਡੀ ਇਨ ਫਿਲਿੱਪੀਆਂਜ਼* (ਨੈਸਵਿੱਲ: ਟਵੰਟਿਐਥ ਸੈਂਚੁਰੀ ਕ੍ਰਿਸਚਨ, 1991), 72. ⁴ਵਿਲੀਅਮ ਬਾਰਕਲੇ, *ਦ ਲੈਟਰਜ਼ ਟੂ ਦ ਫਿਲਿੱਪੀਆਂਜ਼, ਕੋਲੋਸਿਅੰਜ਼, ਐਂਡ ਥਸਲੋਨੀਆਂਜ਼*, ਸੋਧਿਆ ਅੰਕ, ਦ ਡੇਅਲੀ ਸਟੱਡੀ ਬਾਈਬਲ ਸੀਰੀਜ਼ (ਫਿਲਾਡੈਲਫੀਆ: ਵੈਸਟਮਿਸਟਰ ਪ੍ਰੈੱਸ, 1975), 51. ⁵ਮੇਲੋਨ, 72-73. ⁶ਉੱਥੇ ਹੀ, 73. ⁷ਜੇ. ਬੀ. ਲਾਈਟਫੁਟ; ਬਾਰਕਲੇ, 53-54 ਵਿੱਚੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ। ⁸ਵੇਖੋ ਵਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 23:18; 1 ਸਮੂਏਲ 24:14; 2 ਰਾਜਿਆਂ 8:13; ਜ਼ਬੂਰ

22: 16, 20; ਮੱਤੀ 7: 6; 15: 26, 27; ਪਰਕਾਸ਼ 22: 15. ⁹ਬਾਰਕਲੇ, 54. ¹⁰ਰਾਲਫ਼ ਪੀ. ਮਾਰਟਿਨ, ਦ ਐਪਿਸਟਲ ਆਫ ਪੌਲ ਟੂ ਦ ਫਿਲਿੱਪੀਅੰਜ਼, ਸੋਧਿਆ ਅੰਕ, ਟਿੰਡੇਲ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਕਮੈਂਟਰੀਜ਼ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸਿਗਨ: ਡਬਲਯੂ. ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲੀਸ਼ਿੰਗ ਕੰ., 1987), 142.

¹¹ਮੋਟਾਇਰ, 151. ¹²ਉੱਥੇ ਹੀ, 150.